



Старитѣ портрети.

М. Теофиловъ.

I.

Стариятъ полковникъ и тоя день седѣше въ стаята си, облѣгнатъ на прозореца, и гледаше къмъ училищния дворъ. Той бѣше раненъ въ бойоветѣ при Шипъ; раната бѣ почти зарастнала, ала кракътъ му остана свитъ и неподвиженъ. Но не кракътъ му го караше да седи по цѣлъ день затворенъ въ стаята, а нѣкаква си бѣбречна болестъ, за която лѣкаритѣ му бѣха казали — да се пази отъ много ходене. И седѣше той тамъ, гледаше улицата, четеше вѣстниците, гледаше пакъ, като не изпускаше изъ уста жълтеникавата си, винаги димлива чубучка.

Тоя день около училището бѣше живо и стариятъ войникъ се взираше напредъ и очитѣ му оживѣно дирѣха нѣкого отъ минувачитѣ.

Но отеднажъ лицето му свѣтна отъ неочаквана радостъ и той стана бързо, като се подпираше на черния си абанозовъ бастунъ.

— Мара, Вѣрка! — Ахъ, дяволъ ви взелъ! — Ами че по-бързо де — изгледаха ми се очитѣ! — извика той, цѣлъ засмѣнъ, и се отправи къмъ вратата. Ала догдѣ достигне до тамъ, вратата се отвориха съ шумъ и двѣ млади момичета се втурнаха къмъ него.

— Вуйчо!